

Arrest

nr. 134 565 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door R. DANEELS en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 28 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer heeft op 3 juli 2014 een medisch advies verleend. Op 9 juli 2014 heeft de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 24 juli 2014 betekend. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.07.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de vader of moeder van S.D. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN aan de vader of moeder van S.D. **ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.**

Wij melden ook dat G.M. reeds onderhevig is aan een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar dd. 13.05.2014.3

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: "De bestreden beslissing stelt dat D., de minderjarige zoon van verzoekers, niet zou lijden aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid. De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies dd. 03.07.2014, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat "de beschreven hypospodie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende heelkundig behandeld. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst". De bestreden beslissing stelt dat de ziekte van de zoon van verzoekers niet levensbedreigend is en dat om die reden artikel 9ter niet van toepassing is. Tegenpartij houdt hierbij geen rekening met het medisch gegeven dat D. zich in de medische onmogelijkheid bevindt om te reizen. Dit werd aangegeven in het de 9ter-aanvraag met verwijzing naar het bijgevoegd medisch attest van Dr. M dd. 27.03.2014, waarnaar de arts-adviseur verwijst in zijn medisch advies. Tegenpartij laat na met deze onmogelijkheid rekening te houden, hoewel dit gegeven een invloed heeft op de beoordeling van de ziekte van D. De analyse van tegenpartij aangaande de ernst van de ziekte is onjuist. De bestreden beslissing schendt artikel 9ter en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet bepaalt dat: (...)

Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt dat: "§ 1. (...)"

Verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 van de Raad van State in de zaak A. 206.372/XIV-34.542 waarbij de Raad van State stelt dat: "Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling¹ duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die

aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond."

De Raad van State bevestigt dit in een arrest nr. 225.633 van 28 november 2013 in de zaak A. 207.565/XIV-34.751 :

"Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk". Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. (eigen vetzetting)"

De arts-adviseur besluit in zijn advies dd. 03.07.2014, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, dat verwijst, dat "de beschreven hypospadie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende heelkundig behandeld. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (eigen vetzetting)".

Tegenpartij analyseert enkel de eerste hypothese voorzien door artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, zijnde of de ziekte een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van D. uitmaakt, en besluit automatisch dat gelet er geen risico zou zijn voor het leven of de fysieke integriteit van D. er "dus" geen risico is op onmenselijke en vernederende behandeling.

De analyse van tegenpartij aangaande de ernst van de ziekte van D. is gebrekkig. De tweede mogelijkheid voor zien door artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet wordt door tegenpartij volledig over het hoofd gezien. De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht."

2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
[...]*

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

Op 3 juli 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer volgend medisch advies:

“Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.05.2014. Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 23.04.2014 en de medische stukken d.d. 14.08.2013 en 27.03.2014 blijkt dat de beschreven hypospadie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende heelkundig behandeld. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt, de beschreven hypospadie, *“actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende heelkundig behandeld. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”*.

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of de medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of gevorderd zijn.

Uit het medisch advies blijkt dat de beschreven aandoening, zijnde de hypospadie, werd behandeld zodat er in casu geen sprake is van een aandoening die actueel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Verzoekers betwisten niet dat de aandoening reeds heelkundig werd behandeld, zodat de aandoening geen actueel en reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoekers verwijzing naar een medisch getuigschrift van 27 maart 2014 doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekers stellen immers zelf dat de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies naar dit getuigschrift verwijst, zodat zij niet betwisten dat de ambtenaar-geneesheer hiermee rekening heeft gehouden bij het leveren van zijn medisch advies op 3 juli 2014.

Tevens moet worden geduid dat wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medische zorgen die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de ambtenaar-geneesheer zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter

van de vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan dit voorschrift tegemoet gekomen.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

De Raad benadrukt verder dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC